

04.11.2014 г. / 11:45:11

Вяра

Отстъплението от вярата наречено “нов стил” VI - та част

**В НАЧАЛОТО НА МАТЕРИАЛА СПОМЕНАХМЕ, ЧЕ СПАСИТЕЛЕН ПЪТ ИМА,
ЗАЩОТО САМ ГОСПОД Е КАЗАЛ ...”ще съградя църквата Си, и портите адови няма
да ѝ надделят"... (Мат. 16:18).**

И така, КЪДЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО?!

***„Христос Господ е нарекъл Съборната Църква тази, която държи истинното и
спасително изповедание на Вярата“***

Св. Максим Изповедник

**Жлаещите да изповядват православната си вяра в нейната пълнота и чистота
получават прозвището „старостилци“, с което ги именуват и до днес.**

В България и по света се оформят няколко типа "старостилци":

- Едни от тях продължават да служат по църковния календар под ръководството на "митрополити" и "патриарси", които са **масони-сатанисти и икуменсти**. Там духовниците и миряните се **молят, споменават, съслужват, подчиняват се и участват в делата на своите ръководители**. Такива са московския, грузинския, сръбския, йерусалимския "патриархат", 19 от 20-те манастира в Света Гора. В "новостилните" църкви има подобни криптоикуменсти, които служат по светоотеческия календар с "благословията" на местните "патриарси". В България такъв е бившият рок музикант "отец" Борис Главев, представен в сайта си "Бъди верен" (верен на кого - на Христа или на "патриарха" богоборец?!).

- Втория тип "старостилци" на думи се отделят от икуменистите и осъждат делата им. Те създават собствени синоди и претендират, че са носители на апостолската приемственост. Въпреки различните синоди и държавите, в които те се намират и някои различия по определени въпроси, те имат една **обща позиция по отношение на благодатта в официалните "православни" църкви (без значение по стария или новия календар).** Тези структури пренебрегват правилата на светата църква и многобройните анатемни наложени от съборите на светите отци над всеки, които променя преданието и месецослова в частност, признава за "христови" и служи заедно с еретическите сборища. Те казват, че **новостилците не са схизматици**, че при тях все още имало благодат и приемственост при духовенството. Опирайки се на плътските разсъждения на някакъв си атонски монах Атанасий Данилиду, които са възприети по - късно и от митрополит Хризостом Флоринейски, те заявяват, че "е възможно новокалендарците да са само потенциално, а не фактически разколници и затова техните тайнства имат благодатта на Светия Дух"?! Така тези старостилни криптоикуменисти признават тайнствата, продадени срещу пари и осакатени целенасочено от слугите на рогатия. Те признават и техните изповеди и причастия извършени след съкратени литургии, осъществени по еретическия календар. Признава се и благодатта в мирото варено от патриарси комунисти, масони и икуменисти. Обясняват също, че въпросните сатанисти били и те наследници на апостолите?! **Сред заемащите подобни "топлохладни" позиции са признаващите се взаимно Руска православна църква зад граница, Румънска православна старостилна, Българска православна старостилна църкви, Флоринейския и противостоящия гръцки "синоди". Не случайно наскоро по - голямата част от РПЗЦ премина към икуменическият московски патриархат.** Някои пък казват, че новостилното "духовенство" не било благодатно, но светите дарове били освещавани от Светия Дух, заради обикновените миряни?! На тях ясно отговаря свети Василий Велики в своето първо правило - "... следователно не са могли да дават на други благодатта на Светия Дух, от която сами са отпаднали;".

И все пак, КЪДЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО?! Къде е приемствеността от апостолите? Кой е останал верен до края и не е "променил и йота" от преданието?

На **26.05.1935г.** трима митрополити напускат официалната гръцка църква. Синодът на "Истинската православна църква" се оформя в присъствието на 25 000 вярващи. **Те също**

правят и официално заявление, че новокалендарците са схизматици. Към ИПЦ се присъединяват над 800 енории от цяла Гърция. През 1935 г. Свещеният Синод на Истинските Православни Християни на Гърция в Синодална Енциклика казва:

“Приемайки върху себе си воденето на православното гръцко население, следващо отеческия и православен празничен календар и съзнавайки приетата присяга (клетвено обещание) на вярата затова, че ще пазим всичко прието от Седемте Вселенски Събора, ние избягваме всяко нововъведение **и не можем да не провъзгласим за разколническа официалната църква, приела папския празничен календар, признат от** Всеpravославните Събори за еретическо нововъведение, вселенска съблазън и самоволно потъпкване на Божествените и Свещени Канони и Църковни Предания.” Във връзка с това ние препоръчваме на всички, които следват православния празничен календар, **да нямат никакво духовно общение с разколническата църква и с нейните разколнически служители, които е оставила благодатта на Всесветия Дух, защото те са потъпкали решенията на Отците на Седемте Вселенски Събора и всички Всеpravославни събори, осъдили Григорианския календар. Разколническата църква няма благодат и Свети Дух, което потвърждава Свети Василий Велики, говорещ: “Дори разколниците да не се заблуждават в доктрината на вярата, все пак, тъй като Христос е глава на Тялото на Църквата, съгласно Божествения апостол, и от Него всички членове се оживотворяват и духовно израстват, разколниците са откъснати от съгласието на членовете на Тялото и повече нямат благодатта на Светия Дух, пребиваваща с тях. Защото как те могат да дават на другите това, което нямат?”**

21.06.1935 г.

† Герман Димитриадски

† Хризостом Флоринейски

† Герман Кикладски

† Матей Врестенски

Митрополит Хризостом Флоринейски също потвърждава тази светоотеческа Православна еклезиология в посланието, написано от него в същата тази година:

“Официалната Новокалендарна Църква на Гърция сега е отпаднала от Църквата на Светите Отци и Седемте Вселенски Събора и е станала разколническа съгласно Първия Канон на Свети Василий Велики, тя е загубила благодатта и е умряла, тъй като повече не приема участие в благодатта и се е отделила от Тялото на Църквата ...”.

Но към края на същата тая година, незабавно след неговото връщане от изгнание, Митрополит Хризостом Флоринейски започва да проповядва, че новокалендарците е възможно “само потенциално, но не фактически, (действително), да са схизматици, тъй като нововъведението в календара не е било официално осъдено”, сякаш решенията на много Всеpravославни и Поместни събори от миналото не са били прилагани.

Чрез цялото това ново учение митрополит Хризостом е в противоречие със самия себе си (с това, което проповядва няколко месеца по-рано). Той е също в противоречие със Светите Отци, които нямат никаква подобна теория относно схизматиците. Най-вече той е в противоречие с правдата на Църквата, (заявявайки, че новокалендарците официално не са били никога осъдени, той отрича Всеpravославните събори, които в миналото са осъдили и проклели новия календар).

Най - тъжното е, че на таква или подобни позиции са и всички големи старостилни църкви по света, ВКЛЮЧИТЕЛНО И НАШАТА БЪЛГАРСКА ПРАВОСЛАВНА СТАРОСТИЛНА ЦЪРКВА и игумен Касиан от Жабленския манастир.

В Синодика на Православието в неделя на Тържеството на Православието ние възкликваме: **“На тия, които отричат Съборите на Светите Отци и техните Предания, които са се явили в съответствие с Божественото Откровение и благочестиво се пазят от Православната Съборна Църква, Анатема!”**

На 17/30.06.1937 г. **Епископ Матей Врестенски** (един от подписалите енцикликата от 1935 г.) адресира послание до Свещения синод, изисквайки официално заявление от митрополит Герман Димитриадски, Председател на Синода, че новокалендарната църква е разколническа и тайнствата ѝ са лишени от благодатта на Светия Дух в съответствие с Изповеданието на Вярата. В 1935 г. Епископ Матей пише: “Епископът е длъжен да поучава народа и клира на истинска вяра и добродетелен живот и да не бъде небрежен съгласно 58 апостолско правило и при това - **да пази благочестие и да изобличава и анатемосва всяка ерес и злославие и всяко учение противно на църковното предание**, съгласно първо правило на Втория Свят Вселенски Събор, тридесето правило на Шестия Вселенски Събор... **Господ ще потърси кръвта на всяка поверена нам душа**. Затова с огромен страх Божи предлагаме и горещо молим: Да се публикува синодалното окръжно послание на цялото в Гърция благословено стадо Христово, сражаващо се за отеческата вяра, в което ние, вземайки словото на Православието в уста, ясно обявяваме, че **всички тайнства на разколническата църква на Атинския и на цяла Гърция Хризостом Пападопулос са лишени от Божествена благодат, съгласно Първо правило на Василий Велики...** И поучаваме вярващите в това послание да избягват съвместни молитви и участие във всяко свещенодействие на схизматически новаторстващи свещеници, съгласно 33 правило на Лаодикийския Свещен Събор, който

заповядва да не се молим с еретици или разколници.

Да се осъди в това послание безбожното учение на антихристиянското масонство, което превъзхожда всяка ерес, което ... продължава древното идолопоклонство **и се явява служене на сатаната** и пълно отрицание на Божествеността на нашия Господ Иисус Христос, хули основите на Вярата, Великото Тайнство на Светата Троица и воюва с цялото учение на Християнската Вярa и Благочестие и Светото Евангелие и със Светата Православна Източна Църква на нашия Христос и прави своите членове чрез натрапени клетвени обещания съвършени отстъпници и отричащи светостта на нашата Вярa в Христа и врагове Божи. Не можем повече да се успокоим като пастири на Православието, защото прехвалното име на нашия Господ Иисус Христос се оскърбява, Всесветата Кръв Негова, пролята от кръста, се презира и светинята се дава на псетата. Но като точни пазители на Апостолските Предания и Богоносни Отци,.. да повторим: "И когото те предадат на анатема, тях и ние анатемосваме; а когото (предадат на лишаване от духовен сан, тях и ние лишаваме; а когото предадат на отлъчване, и ние отлъчваме; когото пък подложат на епитимия, ние също ги подлагаме. (Правило I, Седми Вселенски Събор)...

Ако, въпреки всички надежди, Свещеният Синод не пожелае да приеме условията на моето предложение **в съответствие с предписанията на Божествените и Свещени Канони,**.. се смятам за задължен, като Православен Архиерей, да преустановя с вас всяко духовно общение, **за да не се окажа виновен в страшния ден на Съда, като пренебрегнал Божествените и Свещени Канони."**

Обаче, Митрополит Герман Димитриадски не отговаря на това послание. Той, заедно с митрополит Хризостом Флоринейски, продължава да проповядва еклезиологичната ерес, която противоречи на Синодалното Изповедание на Вярата от 1935

Г.

Епископ Матей пише второ послание, в което той се отделя от общение с тях на основание **15 правило** от двукратния събор: **“Отделящият се от общение с предстоятеля заради някаква ерес, осъдена от Светите Събори или Отци, тоест, когато той проповядва ерес всенародно и учи на нея открито в Църквата, такива дори и да се оградят от общение със споменатия епископ преди съборното разглеждане, не само не подлежат на установената от правилата епитимия, но и са достойни за чест, подобаваща на православни...”**.

Епископ Матей Врестенски **огражда Църквата от вътрешно разделение**, като противостои и осъжда тяхната **еклезисологическа ерес, КОЯТО Е ВЪЗПРИЕТА И ОТ ОСТАНАЛИТЕ СТАРОСТИЛНИ ЦЪРКВИ ПО СВЕТА.**

**ТАКА ТОЙ И ЕПИСКОП ГЕРМАН КИКЛАДСКИ ОСТАВАТ ЕДИНСТВЕНИ
ПРОДЪЛЖИТЕЛИ НА ИЗБРАНИТЕ ОТ СПАСИТЕЛЯ АПОСТОЛИ И
РЪКОПОЛОЖЕНИТЕ ОТ ТЯХ ЕПИСКОПИ НА СВЕТАТА НИ ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА.**

Множество други големи и значителни общини на И.П.Х. на Гърция също изразяват своята подкрепа за епископите. Самия Бог по чуден начин проявява своята воля. Например, истинските православни християни на Крит застават зад епископ Матей Врестенски още през септември. **И те тогава са благословени с удивителното явяване на Светия Кръст на небето на 14.09.1937 г. Това явяване е подобно на чудото, което става близо до Атина през 1925 г. Истинските православни християни на Крит по такъв начин получават знак свише, че са на верен път и че са под Божия покров** (митрополит Калиопий – “Та Patria”, шесто издание, Пирея, 1984, стр.67-74-гръцки; и Кирикс – Гнисион Ортодоксон” – септември, 1987 – “Петдесетата годишнина на чудото” – гръцки). Общината истинските православни християни на Каламата-Месиния изразява своята твърда подкрепа на първоначалното изповедание на вярата и истинските йерарси Герман Кикладски и Матей Врестенски. Документът е подписан от архимандрит Хризостом, йеромонах Феодул (**и двамата по-късно с нетленни мощи**), изцяло от цялото монашеско братство на големия манастир Панаголаки и от цялото духовенство на истински православните християни – жители на района Каламата-Месиния. Общината на истинските православни християни на Коринт, съсредоточена около две монашески общини – Благовещенска и (чиноначальников), под духовното ръководство на архимандрит Мойсей, (**намерен по-късно с нетленни мощи**) обявява своето отделяне от Флоринеите и се обръща за духовна подкрепа към **истинските православни йерарси**, Герман Кикладски и Матей Врестенски. На 10/23.11.1937 г. Гръцкото общество на Истинските Православни Християни, **най-голямото гръцко старостилно общество**, основано през 1925г. и съсредоточено в Атина и Пирея обявява отделянето си от митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски, заради еклезиологическата ерес на последните и приемането на истинските православни йерарси Герман Кикладски и Матей Врестенски (“Кирикс Гнисион Ортодоксон”, 1981, стр.209-210). На 15/28.01.1937 г. Атонските монаси-зилоти свикват събор, на който те рязко се разграничават (отделят) от митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски заради еклезиологическата ерес на последните. В своето послание Отците-зилоти характеризират Флоринейските йерарси като “отчуждили се пастири, вълци в овчи кожи, разорители на нашата Свещена борба, губители на нашите души и врагове на Бога и неговата Църква.”

Фрапиращи са изказвания на Хризостом Флоринейски в които той обявява, че "новокалендарната "Майка-Църква" се явява хранилище и източник на благодатта". На 14.11.1945 г. митрополит Хризостом Флоринейски заявява в статия във вестник "Елевтерия" ("Свобода"), че той никога "абсолютно в никакъв случай няма да посвещава епископи", защото, според него, старостилците не представляват църква, а по-скоро само "стража" против иноверията на официалната църква. Заявлението му да не посвещава повече епископи подлага на опасност самата перспектива за бъдещо старостилно движение, тъй като апостолското приемство може да се прекъсне. Но точно такъв е бил плана на митрополит Хризостом Флоринейски. Той оценява старостилците просто като "движение" в рамките на официалната църква и затова предполагал, че за гръцките старостилци не е нужна собствена йерархия в бъдеще. Лъжливата еклезиология на митрополит Хризостом го води към други странни надежди и съждения. През 1944 г. в своя "Меморандум за бъдещия Всеправославен събор" той пише: **"Триумфът на Църквата Христова (в СССР) е достигнат с всемогъщата сила Христова, Който, като свои средства и органи използва забележителния ръководител Сталин и неговите великолепно съратници, политици и генерали. Това е "изменение на десницата на Всевишния" (Пс. 76, 11). Митрополит Хризостом Флоринейски се надява, че Московският събор, (планиран за 1947 г., но състоял се през юли 1948 г.), **който е проведен с цел - признаването на Сергианската московска патриаршия от всички поместни православни църкви,** ще обсъди и успокои календарния проблем. Тия заявления и надежди на митрополит Хризостом обаче са съвършено неприемливи за Истинските Православни Християни на Русия, които понасят ужасни гонения от безбожните комунисти и отиват в катакомбите или зад граница. **Всяко хвалебствие на комунистическия режим и особено от страна на духовната власт не може да бъде оценена иначе, освен като предателство и сергианска ерес.****

В същото време Епископ Матей Врестенски пише:

“... във времето, когато проклетата и безбожна комунистическа партия на Гърция (КПЕ) пролива гръцка кръв. Това е празник, начало на убиената на човечеството. В продължение на период от 12 години, ако те (Флоринеите) твърдят, че са вземали участие в Свещената борба, те не са написали дори една единствена невзрачна статия или брошура и при това, те даже не са казали в църквата **нещо против безбожния комунизъм**; а в същото време ние (“Матеевци”), предвиждайки опасността от самото начало, пишем и изповядваме и проповядваме против изменническия и антинационален комунизъм...”

През 1948 г., **тъй като митрополит Хризостом Флоринейски категорично отказва да вземе участие в новите хиротонии на епископи, изпълнявайки обещанието си към новокалендарната йерархия**, Матей Врестенски еднолично извършва ръкоположение на архимандрит Гедеон Пасиос за Епископ Тримифунтски. Едноличната хиротония е съгласно практиката на цялата Църква Христова, **която е приела във време на нужда такава икономия (виж в края на статията)**. През януари 1950 г. Епископ Герман Кикладски е освободен от затвора и незабавно се присъединява към “Флоринейския” Синод.

На 26.05.1950 г. (**точно 12 дни след благословената кончина на Епископ Матей Врестенски**) митрополит Хризостом Флоринейски “случайно, по съвпадение” внезапно променя своето мнение. Йерарсите на “Флоринейския” синод пускат нова енциклика, която на пръв поглед, изглежда като “акт на разкаяние” и която съдържа следното: “През 1935 година на нашето Спасение ние обявихме Църквата на обновленческите новостилци за схизматична. Ние повтаряме това заявление отново и следователно, изискваме да се прилага Първия Канон на Свети Василий Велики, показващ, че тайнствата, извършвани от новостилци, още повече че те са разколници (схизматици), са лишени от освещаваща благодат”.

Да обърнем внимание, че след тринадесет години критика на привържениците на

светоотеческата еклезиология, обвинявайки ги в “протестанство”, “схизма” и “ереси” и наричайки ги “безблагодатни”, “нечестиви” и “безбожни”, митрополит Хризостом Флоринейски най-после признава, че самият той е грешал и че Синодът на Епископ Матей Врестенски е запазил и удържал истинската светоотеческа православна еклезиология. Нещо повече, в енцикликата си **Хризостом Флоринейски признава, че той е бил разколник**, като казва: “ние премахваме камъните за препъване, за създаването на които носим отговорност. С тази цел ние **отменяме и се отказваме от всичко, което е било написано или казано от нас от 1937 г...**”

Митрополит Хризостом Флоринейски признава също, че той и неговият синод от това време 1937 г. са написали “проповеди, заявления, публикации или енциклики, които са били несъвместими или са **противоречали на принципите на Източно Православната Църква Христова** и на нашата Свещена борба за Православието ...” Но какво означава да бъдеш “несъвместим” с принципите на Източно Православната Църква Христова? В православната терминология това горепосочено заявление **е определение за ерес**.

Митрополит Хризостом Флоринейски признава, че позицията на Синода на Епископ Матей Врестенски е правилна относно четири пункта:

- А) Новостилници – схизматици
- Б) Тайнствата на новостилците не значат нищо
- В) Новостилното миро е лишено от благодат
- Г) Кръстените от новостилци трябва да бъдат приемани в Църквата чрез миропомазание.

За съжаление обаче, Синодът на бившия Митрополит Хризостом Флоринейски на практика никога не изпълнява енцикликата от 1950 година. Това потвърждава известен Флоринейски автор от това време, отец Теодорит Маврос (“Apokrisis eis tin Apantisin”, стр.18,19).

Флоринейският Синод завършва своята енциклика със следното:
“По този случай ние отправяме това наше последно обръщение към всички истински православни християни, канейки ги отечески да се обединят с нас...”

Но откога осъзналите се разколници, тия, които са признали, че са допуснали грешка от учението на Православната църква, имат власт “пастирски” да призовават Истинските Православни? И по каква причина Истинският Православен трябва “да се върне” там, откъдето никога не е тръгвал?

Интересен факт е, че главата на флоринейския разкол - Герман Димитриадски, умира през 1944 г. **и е погребан от новостилците като техен епископ.**

Събитията, които стават след 1950 г., доказват, че Хризостом не само не вярва в своята собствена енциклика, **но всъщност действа в интерес на новокалендарците с цел - унищожаване на Матеевския Синод!!!**

Флоринеите всяват смут сред много верни християни в Гърция и успяват да подмамят игумена на "Матеевският" манастир в Кувара да им го предаде. Протестиращите монаси са изгонени от техния манастир и са принудени да основат нов манастир на друго място.

С подкрепата на ръководителя на държавната новостилна църква Архиепископ Спиридон Влахос и с **заповед на правителството**, флоринците вземат **най - големия манастир в Гърция** намиращ се в Кератея, който е и духовен център на матеевци. “Матеевският” Епископ Андрей Патрски (днешен Архиепископ на И.П.Х.), духовник на манастира в Кератея, заедно с Игуменията, матушка Мариам, (**която умира от мъченическа смърт**) са **хвърлени в затвора**.

След като целта за завземането на Светите манастири в Кувара и Кератея (**и двата са основани и построени от Епископ Матей Врестенски**) е изпълнена, **митрополит Хризостом отново се връща към предишната си еклезиологична ерес**. На 2.07.1950 г. във вестник “Врадини” (“Вечерня”) митрополит Хризостом заявява: “Съборното решение от 1935 г. (относно това, че новостилците са безблагодатни разколници) в крайна сметка не може да бъде приложено, докато (календарния проблем) не бъде обсъден на бъдещ Всеправославен събор.”

Митрополит Хризостом Флоринейски заявява пред в-к “Врадини” (11.12.1950 г. и “Фони тис Ортодоксиас”, XII, 1950 г., стр.6):
“**Държавната Йерархия**, заради авторитета и престижа на Църквата счита за нужно само на

Митрополита да бъде поръчано да изпълнява ролята на старостилец и да застане начело на старостилците, за да задържи борбата в каноничните предели (на Държавната Църква)... да се включат в борбата идеолози-архиереи, за да я насочат и запазят в канонически рамки ...”

Той вярва, че Свещента борба за Свещеното Предание трябва да съществува в “каноническите предели” на новокалендарната църква (!!!) и че тя трябва да се управлява от йерарха на Държавната църква.

Каква тогава би била разликата между тия, които се борят, за да запазят Светите Традиции и тия, които ги погизват? Каква тогава би била разликата между тия, които следват Православния Светоотечески Календар и тия, които следват еретическия календар на вдъхновения от сатаната Римски папа?

На 6.11.1952 г. Митрополит Хризостом заявява за сваляне от себе си на архипастирските си задължения, а също така и въобще сваляне от себе си на сана. **Той предписва на своите последователи да споменават новостилните йерарси на съответстващите епархии, в чиито рамки се е оказвала една или друга "Флоринейска" община.**

Тази ярка проява на криптоикуменически тенденции на митрополит Хризостом води до масови протести по улиците на преданите "флориней", които принуждават митрополит Хризостом да се откаже от оставянето на архипастирските си задължения и свалянето на сана. Други двама бивши "Флоринейски" йерарха, обаче, стават прости монаси във "Флоринейския" синод в продължение почти на две пълни години, **докато не подали прошение до официалната църква през февруари 1954 г. и не били приети в нея като епископи.**

На 8/21.09.1955 г. митрополит Хризостом Флоринейски, последният запазил се "Флоринейски" епископ умира без да остави никакъв приемник на своя синод. Неговите останали последователи учредяват комисия от 12 члена свещеници да управляват "флоринейците".

Наскоро флоринейския разкол, наричащ себе си "истинно православен" при еретическата формация на "противостоящите" и започна процес на обединение с един от "синодите" на остатъците от руската задгранична църква (не преминал към МП), с българската и румънската старостилни църкви и с монасите от жабленския манастир. Те са приели общо "Изповедание на истинно православната църква".

ТАМ НИКЪДЕ НЕ СЕ СПОМЕНАВА ЯСНО, ЧЕ В ОФИЦИАЛНИТЕ ЦЪРКВИ СА РАЗКОЛНИЧЕСКИ И В ТЯХ НЯМА БЛАГОДАТ, защото те са потъпкали решенията на

Отците на Седемте Вселенски Събора и всички Всеpravославни събори.

Относно начините на приемане в общение на миряни и монаси идващи от официалните "православни" църкви, в точка 6, 11. подточка **е направено следното фрапиращо заявление: "Понятно е, че в зависимост от местата и от специфичните случаи, за прилагането на по-снизходителен или по-строг ред решава местният епископ,..."**. Такъв "либерален" начин на приемане на разколници или еретици **НЯМА АНАЛОГ В ЦЪРКОВНАТА ИСТОРИЯ.**

ОСБЕННО КАТО СЕ ИМА ПРЕД ВИД, ЧЕ КЛИРА НА ОФИЦИАЛНИТЕ ЦЪРКВИ НЕ ПРЕДСТАВЛЯВА ПРОСТО ЗАБЛУДЕНО ВЪВ ВЯРАТА ЕРЕТИЧЕСКО ДУХОВЕНСТВО, А ЦЕЛЕНАСОЧЕНО ВОДИ ПАСТВОТО СИ КЪМ СЪЗДАВАНЕ НА ГЛОБАЛНАТА ВЯРА В АНТИХРИСТА. НЕ МАЛКА ЧАСТ ОТ ТЕЗИ "ДУХОВНИЦИ" СА И ЧЛЕНОВЕ НА САТАНИНСКИТЕ МАСОНСКИ ЛОЖИ (за подробности виж статията посочена в началото на материала).

В следващата подточка флоринците отново повтарят позицията на своя вдъхновител, казвайки: **"Един Велик Общ Събор с всеправославен авторитет ще има възможността да законоположи общите критерии и предпоставки, с които ще се упражнява практиката за приемане на онези, които се завръщат..."**. Малко по - надолу се казва: **"Тези синодални осъждания, особено на ерестта на икуменизма, представляват значителни етапи по правилния път към свикване на Общ събор на Истинно Православните, който ще направи постановление с по-голям авторитет относно Календарно-Празничното нововъведение..."**

СЯКАШ ПРЕДИ ТОВА СВЕТИИТЕ НЕ СА СЕ ПРОИЗНЕСЛИ ПО ВЪПРОСА, ТА ЛИЦЕМЕРИТЕ ЩЕ ПРАВЯТ "ПОСТАНОВЛЕНИЕ С ПО - ГОЛЯМ АВТОРИТЕТ". В ТОВА СЕ СЪСТОИ ЕРЕСТА ИМ. ТЕ ВЯРВАТ НА ХОРА, КОИТО МНОГОКРАТНО СМЕНЯТ ПОЗИЦИИТЕ СИ, САМИ СЕ ОБЯВЯВАТ ЗА РАЗКОЛНИЦИ И В КРАЙНА СМЕТКА ОТРИЧАТ СЪБОРИТЕ И ТЕХНИТЕ РЕШЕНИЯ ИСКАЙКИ НОВ СЪБОР ПО ВЪПРОСИТЕ НА ПРОМЯНАТА НА ПРЕДАНИЕТО И МЕСЕЦОСЛОВА.

По горе го казахме, но пак ще го припомним: В Синодика на Православието в неделя на Тържеството на Православието ние възкликваме: "На тия, които отричат Съборите на Светите Отци и техните Предания, които са се явили в съответствие с Божественото Откровение и благочестиво се пазят от Православната Съборна Църква, Анатема!"

Оставайки верен на енцикликата от 1935 г. и ясно изразените в нея православни позиции, "Матеевският" Синод се явява единствената Йерархия и днес продължава да бъде единственият Старостилен Синод В СВЕТА, който има Апостолско Приемство и спазвайки заповедите на светите отци е оградил Църквата от всяка ерес.

ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ И КОНТАКТИ В БЪЛГАРИЯ:

История на Православната Църква

ОТНОСНО ЕДНОЛИЧНАТА ЕПИСКОПСКА ХИРОТОНИЯ:

Най- известните случаи на еднолични хиротонии: Светител Йоан Златоуст, патриарх Константинополски бил ръкоположен само от един епископ и неговата хиротония всякога се признавала от Църквата като действителна. Самият Светител Йоан нееднократно ръкополагал за епископи еднолично; Светител Атанасий Велики, архиепископ Александрийски бил също ръкоположен от един епископ и неговата хиротония по същия начин всякога се признавала от Църквата като действителна. Във времената на гонения от арианите той сам еднолично ръкополагал в епископски сан. Светител Илиодор еднолично ръкоположил за епископ презвитер Дисан—бъдещ Свещеномъченик; Светител Савва Сръбски сам хиротонисал и възвел на своята архиепископска катедра иеромонах Арсений; Светител Теодосий Кизически при гоненията от Деций еднолично извършил Таинството на епископското поставление върху Свещенномъченик Никон (Пролог 23 март); Свещенномъченик Лукиан приел епископско ръкоположение от единия само Климент Блаженни; Свещенномъченик Автоном поставил еднолично за епископ Корнилий; Светител Григорий Чудотворец, епископ Неокесарийски в дните на гонения против Църквата еднолично поставил за епископ Александър в Каманах; Светител Стефан Сурожски единствен поставил за епископ свои клирик(Пролог 15 декември); Светител Евсевий Самосатски тайно, във войнска одежда, сам ръкополагал епископи, както за това се повествува в Четий-Миней (22 юния); Епископ Сидерий Палебикски (Палебисцински) бил ръкоположен само от един епископ Филоном Цирензийски, а Светител Атанасий Великий не само одобрил тази хиротония, но и го възвел в митрополит Птолемаидски; Ако разгледаме чина на поставянето и ръкоположението архиерейско, ще видим, че, по същността си, хиротонията на епископи се извършва от един епископ (един епископ възлага ръка и чете молитва), останалите просто свидетелстват за действителността на поставянето на кандидата, това изразява пълнотата на Църквата. С това канонически и догматически се удостоверява, че всеки епископ съдържа пълнотата на тайноизвършването. Иначе Църквата не би могла принципно да допусне възможността едноличното ръкоположение на епископи. Свидетелство за законността на такива хиротонии (епископата) се явява клир и самият вярващият народ (лаикат). По принцип, е по-добре да има епископска хиротония от един епископ, пазещ Православно Изповедание, а не от групи, които не могат да се съгласуват по

въпросите на вярата. По този начин, въпроса за едноличното ръкоположение на епископи привежда към друг въпрос: Имало ли е други православни епископи в конкретната област, които са могли да участват в хиротонията? От това и зависи, има ли право или не епископ да извърши еднолична хиротония. Правилото на Светия Равноапостолен Цар Юстиниан Велики гласи: «Ако трима епископи не се отзоват, достойно е при двама и при един избирането да бъде за епископство». Това същото се говори и в древните «Апостолски Постановления». Необходимо е да обърнем внимание на това, че всички тези Църковни правила допускат възможността за еднолична хиротония, когато другите епископи «не се отзоват» (вследствие на гонения и трудност за свързване с епископите), не говорим вече за тези случаи, в които те са — еретици, тоест годни епископи няма никъде.